

Съученикътъ ми Теогени се приближи до учителя и му каза, че ми е другаръ.

— Добрѣ. Ти, Теогени, ще подкачишъ. А ти, Прою, излѣзъ напрѣдъ. По дадена команда ние отидохме въ стаята и намазахме тѣлото си съ зехтинъ. Сетнѣ излѣзохме да се боримъ. Но това не правѣхме всѣкога. Събличахме се съвсѣмъ голи и си мажехме тѣлото съ зехтинъ само когато трѣбваше да покажемъ пехливанлъкъ. Повечето обаче се борѣхме безъ да се цапаме съ дървено масло.

Мѣстото за борба бѣше широко и равно. По краищата му се издигаха хубавитѣ ституи на Хермесъ и Херкулесъ, които се почитаха като покровители надъ юношитѣ, що идѣха да развиятъ своята сила.

— Едно, двѣ, три . . . и ние се грабчихме добрѣ съ Теогена. Хванахме ржцѣтѣ си една съ друга и, натиснати глава о глава като овни, всѣки гледаше да събори своя противникъ. Другаритѣ ни се наредиха около насъ съ смѣхъ и нетърпение очакваха да видятъ, кой ще падне. Азъ си давахъ куражъ и здраво напрѣгахъ селскитѣ си корави ржцѣ. Ала по едно врѣме при едно завъртане азъ се похлъзнахъ и паднахъ отдолу! Срамъ! Трѣбва да кажа, че и Теогени бѣ силно момче. Като си помислихъ, че съмъ надвигъ, ми дойде веднага такава сила, че издигнахъ на ржцѣтѣ си въ въздуха Теогена и като скочихъ на нозѣ веднага го положихъ на мѣстото си подъ мене. Грѣмки одобрения чухъ отъ другаритѣ си.

— Стига! извика учительтъ.

Ние се пуснахме и станахме отъ земята. Теогени не се призна за побѣденъ, но азъ му обѣщахъ другъ пжтъ пакъ да се боримъ. Подиръ насъ поч-